

درجه

سازوکارهای اجرای آثاررادیوتئاتر جشنواره فجر در شرایط کرونا

● مدیر بخش رادیو تئاتر سی‌ونهمین جشنواره تئاتر فجر در ارتباط با نحوه برگزاری این بخش متناسب با شرایط کرونا توضیحاتی ارائه داد.

امین رهبر (مدیر بخش رادیوتئاتر سی‌ونهمین جشنواره تئاتر فجر) با اشاره به پایان مهلت ارسال آثار به این بخش بیان کرد: در فراخوان، آخرین مهلت ارسال آثار تا ۱۰ آذرماه اعلام شده بود که با توجه به تعطیلی‌های اخیر به خاطر شیوع کرونا تا ۲۵ آذرماه تمدید شد که این موضوع برمبنای درخواست هنرمندان متقاضی بود.

او درباره میزان استقبال از این بخش در شرایط کرونا افزود: به‌هرحال کرونا بر کمیت کارها تأثیر گذاشته است. زیرا آثار طبق فراخوان جدا از لزوم پخش رادیویی، حضورشان در جشنواره منوط به اجرای صحنه‌ای نیز بوده است که تعطیلی‌های تئاتر و نبود شرایط این امکان را فراهم نمی‌کرد. ما نیز در رادیونمایش تابع تصمیمات ستاد مقابله با کرونا عمل کردیم و ضبط نمایش‌های رادیویی نیز مطابق با پروتکل‌های بهداشتی انجام می‌شد تا این شکل نمایشی به فعالیت خود ادامه دهد.

مدیر بخش رادیوتئاتر جشنواره با اشاره به تمهیدات درنظرگرفته برای اجرای آثار این بخش در جشنواره عنوان کرد: همه چیز بستگی به شرایط دارد اما رویکرد محتمل‌تر این است که اجرای آثار برای مخاطبان در فضای آنلاین خواهد بود و داوران نیز در سالن و هنگام اجرای زنده گروه رادیوتئاتر حضور خواهند داشت.

او درباره اهمیت حضور بخش رادیوتئاتر در سال‌های اخیر در جشنواره تئاتر فجر و شیوه‌های مهم اجرایی‌اش گفت: رادیوتئاتر بخش مهمی هم برای رادیو و هم جشنواره تئاتر فجر است و ما همچنان در حال معرفی یک مدیوم جدید به این واسطه هستیم. رادیوتئاتر، صرفاً نمایش رادیویی نیست و در واقع اجرای یک گونه از درام است و ضرورت بودنش در جشنواره این‌طور تعریف می‌شود.

رهبر توضیح داد: به جهت سهولت دسترسی به رادیو در دورافتاده‌ترین نقاط کشور نمایش‌های رادیویی می‌توانند مخاطبان را به صحنه تئاتر هم نزدیک کنند. بنابراین لازم است همواره جایی برای رادیوتئاتر در جشنواره تئاتر فجر در نظر گرفته شود.

او درباره در رویکرد اصلی به نحوه اجرای آثار رادیوتئاتر ادامه داد: دو رویکرد اصلی معمولاً به اجرای این آثار وجود دارد. نخست اینکه نمایش‌های رادیویی باید روی صحنه صرفاً به‌عنوان نمایش رادیویی اجرا شوند؛ بدون میزبان باشند و اصالت رادیویی‌شان را حفظ کنند. دوم اینکه از آلمان‌های بصری بهره برده شود و هر دو این رویکردها به نظم درست است اما این تعریف میزاسن برای نمایش رادیویی نباید در حدی باشد که آن را به یک نمایش صحنه‌ای تبدیل کند. بلکه وزن رادیویی اثر باید بیشتر باشد و بازیگر نیز علاوه بر آلمان‌های صحنه و میزاسنس درگیر استفاده از بدن خود در ایفای نقش نشود. او افزود: این‌گونه از دوره سی‌وسوم به جشنواره تئاتر فجر اضافه شد و در چند سال اخیر نادر برهانی‌مرند که خود از مبدعان آن بود به شیوه درست آن توجه ویژه‌ای داشت.

مدیر بخش رادیوتئاتر با مرور موضوعات بخش‌های اصلی و ویژه رادیوتئاتر خاطرنشان کرد: موضوعات بخش «اصلی» شامل جهش تولید ملی، مدافعان سلامت، بحران ناشی از کرونا، صلح جهانی و اخلاق ایرانی است. همچنین موضوعات بخش «ویژه» شامل گرامیداشت چهلمین سالگرد آغاز دفاع مقدس و معرفی زندگی شهدای دفاع مقدس و مقاومت، به‌ویژه شهید سردار سلیمانی می‌شود.

سی‌ونهمین جشنواره تئاتر فجر به دبیری حسین مسافرآستانه بهمن ۹۹ برگزار می‌شود. نشانی سایت جشنواره www.ftif.ir است.

نمایش مستند «روزگار بلور» در جشنواره سینما حقیقت

● روزگار بلور؛ اگر روزنامه‌نگاری معاصر برایتان مهم است و دغدغه تاریخ و نوشتن دارید، این مستند را به بخش نمایش‌های ویژه جشنواره سینما

حقیقت ببینید، ضرر می‌کنید. اثری با روایتی جذاب و موضوعاتی بکر در تاریخ معاصر که تاکنون آن را ندیده یا نخونده‌اید. مستندی به نویسندگی و کارگردانی امیر فرض‌اللهی که بخشی از برجسته‌ترین روزنامه‌نگاران ۷۰ سال اخیر در آن حضور دارند و درباره شرافت شجاعت و هوشمندی در تاریخ روزنامه‌نگاری تحلیل‌های عمیقی داشته‌اند. محوریت این مستند بر آثار محمد بلوری و نسل‌هایی که توسط ایشان روزنامه‌نگار شده‌اند، متمرکز است. این مستند را می‌توانید تا دوم دی در فیلمو، هاشور، نماوا و... در چارچوب جشنواره سینما حقیقت ببینید.

بهناز شیربانی: سال‌هاست که از تولید و اکران فیلم

«مغول‌ها»، ساخته پرویز کیمیای می‌گذرد؛ فیلمی که غیرمتعارف‌بودن موضوع و ساختارش در سال ۱۳۵۲ مخاطبان زیادی را با خود همراه نکرد. بااین‌حال این فیلم همواره یکی از پیش‌روترین ساخته‌های سینمای ایران محسوب می‌شود. در «مغول‌ها» می‌بینیم پرویز کیمیای کارگردانی است که در تدارک ساخت فیلمش به دنبال مأموریتی فنی از سوی تلویزیون به زاهدان اعزام می‌شود. درحالی‌که همسرش تز دکترای خود را با موضوع حمله مغول‌ها کار می‌کند. حمله مغول‌ها و گسترش تلویزیون و آینده سینما به شکلی کمیک به هم متصل می‌شوند و فیلم در سیرری رؤیاوار از یک دنیا به دنیای دیگری حرکت می‌کند. با احمد طالبی‌نژاد، منتقد پیش‌کسوت سینمای ایران، درباره «مغول‌ها» هم‌کلام شدیم. طالبی‌نژاد با اشاره به جریان سینمای موج نو و ساخت این فیلم در آن دوران، عنوان دیگری برای فیلم تعریف می‌کند و از چرایی ماندگاری‌اش در تاریخ سینمای ایران گفت که در ادامه می‌خوانید.

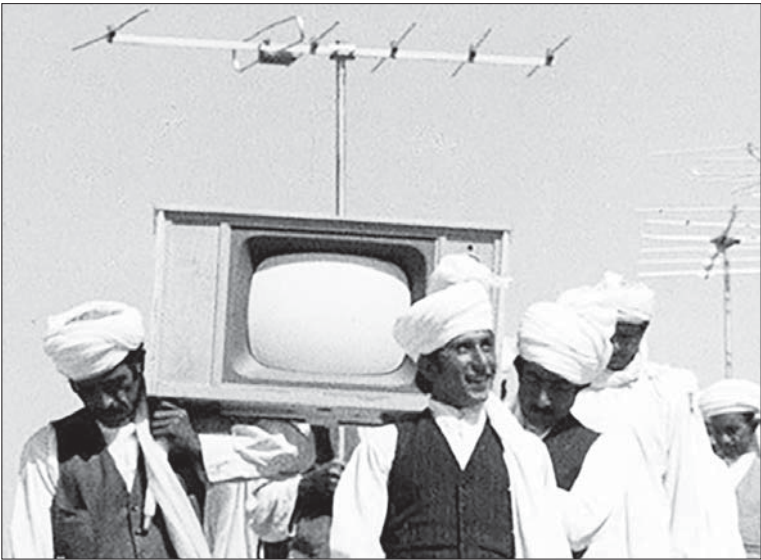
کا وقتی از «مغول‌ها» حرف می‌زنیم، بازهم باید به جریان موج نوی سینمای ایران اشاره کنیم که زمینه‌ساز تحولات بی‌شماری بود. اما «مغول‌ها» ی کیمیای از جنس دیگری است. درواقع می‌توان در میان فیلم‌های موج نو، وضعیت متفاوت‌تری برای آن ترسیم کرد. جایگاه این فیلم را چطور ارزیابی می‌کنید؟

بیساری از خواننده‌های این مصاحبه و برخی دیگر که اکران فیلم «مغول‌ها» را به خاطر دارند، به یاد می‌آورند که وقتی این فیلم در سینما کاپری سابق به نمایش گذاشته شد (تنها سینمایی که محل نمایش فیلم‌های غیرمتعارف بود)، برخی از تماشاگران که با فیلم ارتباط برقرار نکردند، اواسط نمایش فیلم صندلی‌ها را به نشانه اعتراض پاره و سینما را ترک می‌کردند و در نهایت خسارت زیادی به این سینما وارد شد. همین نکته باعث شد جنجال‌هایی در مطبوعات بر سر این فیلم شکل بگیرد. در نهایت در مصاحبه‌ای پرویز کیمیای ناگزیر شد اعلام کند که «مغول‌ها» را برای ۳۰ سال بعد ساخته است. این حرف آن زمان بسیار عجیب بود. از این جهت که اگر فیلم را برای ۳۰ سال بعد ساختی، چرا الان اکران کردند؟ به نظر من این جمله اشاره‌ای بود به نکته‌ای بسیار مهم که جامعه ما ۳۰ سال از سینمای مدرن دنیا عقب است و نمی‌تواند چنین فیلم‌هایی را درک کند. این فیلم را می‌توان به‌عنوان آغاز یک جریان غیرمتعارف در سینمای ایران تلقی کرد؛ جریانی که می‌توان نامش را «سینمای دیگر» گذاشت. به تاسی از جریان شعر دیگر که در اواخر دهه ۴۰ به راه افتاد و گروهی از شاعران جوان دور هم جمع شدند و حتی مانیفستی هم صادر کردند مبنی بر اینکه پیرو هیچ اسلوب کلاسیکی نیستند و قصد دارند کارهای غیرمتعارف انجام دهند. «شعر دیگر» تعریف خاصی نم‌داشت. همین‌قدر که با شعر کلاسیک و سنتی مغایرت داشت، جریانی را به وجود آورد که البته خیلی هم موفق نبود که به نظر مدلیش هم مانیفستی بود که درباره آن ارائه شد. همه می‌دانیم هنر، سیاست نیست که نیاز به مانیفست داشته باشد. هنر یک جریان کاملاً آزاد و خلاقانه است که از درون هنرمند می‌جوشد و با دستورالعمل و بیانیه نمی‌توان آن را ایجاد کرد. به‌هرحال فیلم «مغول‌ها» هم به نظر من آغازگر سینمایی است که امروز به‌عنوان «سینمای دیگر» می‌شناسیم.

سال‌های زیادی از تولید این فیلم گذشته و فیلم‌سازی مثل شهرام مکرری، کیوان علی‌محمدی و امید بنگدار و برخی دیگر از دوستان که کارهای غیرمتعارف انجام می‌دهند، آثارشان در حوزه «سینمای دیگر» تعریف می‌شود و تفاوتش با موج نو که در اواخر دهه ۴۰ راه افتاد، شاید در این است که در جریان موج نوی بنییم این سینما مخالفتی با سینمای سنتی و کلاسیک نداشت و حتی از برخی عناصرش ازجمله بازیگران و عوامل پشت دوربین هم استفاده می‌کرد. تنها تفاوت موج نو با جریان موسوم به فیلمفارسی این بود که موضوعات در فیلمفارسی کمی به واقعیت نزدیک‌تر بودند. فیلم‌هایی مثل «قصیر»، «گاو»، «آرامش در حضور دیگران» و بعدها برخی از فیلم‌های علی حاتمی و بهرام بیضایی عملاً به واقعیت‌های اجتماعی ما نزدیک بودند و در فضای تخیلی سیر نمی‌کردند و قسه‌ها از دل واقعیت‌های جامعه بیرون می‌آمد. به همین دلیل به نظر من فیلم «مغول‌ها» اگرچه در تداوم جریان موج نو است، ولی نمی‌توان این فیلم را صرفاً موج نوی تلقی کرد؛ بلکه

گفت‌وگو با احمد طالبی نژاد درباره فیلم «مغول‌ها»

«مغول‌ها» چند گام جلوتر از سینمای موج نو بود

است که در کشورمان ساخته شده است. فیلم سراسر ستایش از فرهنگ و تاریخ و شرایط اجتماعی ایران است؛ اما نگاه خاصی در فیلم وجود دارد که به دلیل همین نگاه، فیلم درک نشد و نتوانست آن‌طور که باید و شاید در ایران مورد توجه واقع شود. اگرچه همان زمان هم روشنفکران و علاقه‌مندیانی بودند که فیلم را ستایش کردند؛ اما با واکنش منفی برخی روبرو شد. کم‌اینکه درباره فیلم «طبیعت بی‌جان» شهید ثالث هم وقتی در همان سینما کاپری اکران شد، همین وضعیت وجود داشت. واقعیت این است که ساختن‌شدن فیلم‌هایی از جنس «سینمای دیگر» این است که نگاه ما را به سینما وسعت می‌بخشد. به ما هشدار می‌دهد که سینما یک شکل نیست و تعریفی کلیشه‌ای ندارد. معتقدم به اندازه تماشاگران برای سینما تعریف وجود دارد. «مغول‌ها» فیلم خاصی در تاریخ سینمای ماست و امروز درباره مهجوربودن فیلم در زمان ساخت و نمایش صحبت می‌کنیم؛ اما واقعیت این است که چنین فیلم‌هایی ماندگار هستند.

وقتی از «سینمای دیگر» نام می‌بریم، تداومش را می‌توان در فیلم‌های کیارستمی دید. در آثار کیارستمی هم تقریباً از هیچ‌کدام از عناصر سینمای متعارف حتی از سینمای موج نو چیزی دیده نمی‌شود. اغلب نابازیگر می‌بینیم و موضوعات هم به‌این‌دلیل که داستانش در آن نیستند و به موقعیت بستگی دارند، این‌گونه آثار را هم می‌توان در رده فیلم‌های «سینمای دیگر» قرار داد.

کا تا حدودی می‌توان مهجوربودن سینمای کیمیای

نکته

وقتی از «سینمای دیگر» نام می‌بریم، تداومش را می‌توان در فیلم‌های کیارستمی دید. در آثار کیارستمی هم تقریباً از هیچ‌کدام از عناصر سینمای متعارف حتی از سینمای موج نو چیزی دیده نمی‌شود. اغلب نابازیگر می‌بینیم و موضوعات هم به‌این‌دلیل که داستانش در آن نیستند و به موقعیت بستگی دارند، این‌گونه آثار را هم می‌توان در رده فیلم‌های «سینمای دیگر» قرار داد

همیشه هنرمندان خاص و هنرمندان دگراندیش در جوامع خودشان مهجور ماندند و در زمانه خودشان آن‌طور که باید و شاید درک نشدند. باز هم به حمله کیمیای درباره فیلم «مغول‌ها» اشاره می‌کنم. اینکه فیلم ۳۰ سال از زمان ساختش جلوتر بود. اگر دقیق فیلم را ببینید، متوجه می‌شوید که اتفاقا «مغول‌ها» چقدر فیلم ساده‌ای به نظر می‌رسد. من این فیلم را بارها سر کلاس به هنرجویان سینما نشان دادم و اغلب آنها با دیدن فیلم حیرت کردند که «مغول‌ها» در ایران آن دوران ساخته شده؟ تعجب می‌کنند فیلم‌سازی در شرایطی که فیلمفارسی حاکمیت مطلق در سینما داشته، دست به ساخت چنین فیلمی زده. به‌هرحال «مغول‌ها» ی کیمیای درک‌ناشدنی است. واقعیت این است که تهیه‌کننده فیلم مهمی باعث شده بود که تلویزیون به‌عنوان تهیه‌کننده پشت سر کیمیای قرار بگیرد. از طرفی کیمیای کارمند سازمان رادیو و تلویزیون بود و هم به‌عنوان فیلم‌ساز و مدرس سینما در مدرسه عالی تلویزیون و سینما (دانشکده صداوسیما ی فعلی) مشغول به کار بود. به‌هرحال تا حدود زیادی می‌توان گفت کیمیای استعدادش در ایران قربانی نگاه خاصی شد که او به زندگی داشت. به نظر «مغول‌ها» ایرانی‌ترین فیلمی

پاسداشت «پرستاران» در شبکه نمایش

ساعت ۱۹ با عناوین: سرزمین خورشید، شیدا، پرستار، نجات‌یافتگان، روزهای زندگی، امروز و طلا و مس پخش خواهند شد.
بخش صحنه‌گران این هفته شبکه نمایش به مرور آثار و فیلم‌های جان

هنر

در «مغول‌ها» صحنه خیلی مهمی است که آسیاب‌های خاصی در روستاهای شهر خواف وجود داشته که با وزش باد به چرخش می‌افتادند و تکنیک ساده و جالبی داشتند که در فیلم می‌بینیم. همان زمان که کیمیای «مغول‌ها» را ساخت، در گفت‌وگویی اشاره کرد که این آسیاب‌ها از کار افتاده بودند و برای ساخت فیلم راه‌اندازی شدند و متأسفانه دیگر آن آسیاب‌ها وجود ندارند. ولی به‌هرحال به‌عنوان یک یادگاری تاریخی کیمیای از آن استفاده کرد و بسیار ارزشمند است. کشف ناشناخته‌ها یکی از کارهای درخشان کیمیای در آثارش است، مثلاً در فرانسه فیلمی ساخت درباره مردی که کار و زندگی را رها کرده و به گورهای دسته‌جمعی باقی‌مانده از جنگ جهانی دوم سر می‌زند و با کمک شهرداری جازه‌ها را درمی‌آورد و در قبرستان منطقه‌ای دفن می‌کند.

کا چرا در میان آثار کیمیای «مغول‌ها» جایگاه ویژه‌ای پیدا کرد.

طبیعی است هر فیلم‌سازی یکی، دو شاهکار در کارنامه‌اش داشته باشد که همیشه شاخص‌تر از آثار دیگرش هستند. اورسن ولز همیشه نان فیلم «همشهری کین» را می‌خورد، چون شاخص‌ترین اثر او بود. فیلم‌سازان دیگری بودند حتی در ایران که شاخص‌ترین فیلم‌های آنها از یکی، دو مورد فراتر نمی‌رود. واقعیت این است که «مغول‌ها» به لحاظ فرم، زبان و ساختار یکی از پیش‌روترین فیلم‌هایی است که در سینمای جهان ساخته شده است. ضمن اینکه با وجود همه این نوآوری در فرم، زبان و بیان، فیلم بسیار گرم و باشناسنامه‌ای است. انسجام درونی، فرهنگی و ساختاری دارد؛ درعین‌حال که هیچ ربطی به سینمای داستان‌گو و متعارف ندارد. با اینکه فصل‌های مختلفی دارد اما کلیت فیلم قریص و محکم است و به تمامی این دلایل شاخص‌ترین فیلم اوست.

کا «مغول‌ها» بر است آن نمادهایی که با معیارهای سینمای تجربی، با معدود مخاطبانی ارتباط برقرار می‌کند و بااین‌حال پس از گذشت سال‌ها از ساخت، این فیلم را نمی‌توان از لیست بهترین فیلم‌های تاریخ سینمای ایران حذف کرد. به نظر شما دلایل چیست؟

«مغول‌ها» و اغلب فیلم‌های غیرمتعارف دیگر، فیلم‌هایی کاملاً نمادین هستند. مثل «شعر دیگر» که پر از نماد بود و مخاطب آنها را کشف می‌کرد. «مغول‌ها» هم از همین جنس است. در این فیلم مغول‌ها را به‌عنوان نمادی از غارت و ویرانگری می‌بینیم تا برسیم به رقیب مدرن آن یعنی رادیو و تلویزیون. در فیلم می‌بینیم که این دو در کنار هم هستند. مغول‌ها در یک دورانی آمدند و ویران کردند و تلویزیون در دوره‌ای دیگر آمد و فرهنگ ملی ما را نابود کرد. سنکاسی در فیلم «مغول‌ها» هست که بسیار به مفهوم و درعین‌حال ساده است. در میدانگاهی آبادی درویش پرده‌خوانی می‌کند و آن زمان پرده‌خوانی نوعی رسانه کوچک محلی به شمار می‌رفت. درویشی پرده‌خوانی می‌کند و در آن‌سو عده‌ای جوان جعبه تلویزیون را مثل یک تابوت به دوش گرفته و همراه با موسیقی وارد روستا می‌شوند. عده‌ای از مخاطبان نقل بلند می‌شوند و دنبال جوان‌ها راه می‌افتند. این نمادی است از آنچه در واقعیت اتفاق افتاد. زمانی که تلویزیون در دهه ۴۰ وارد ایران شد، بیساری از عناصر و عادت‌های فرهنگی ما از دست رفت. از جمله شب‌نشینی‌هایی که با نقالی و شاهنامه‌خوانی و حافظ‌خوانی همراه بود. امروز تلویزیون و رسانه‌های تصویری مدرن جای عناصر فرهنگی ما را گرفتند. این تهایی به ازوای فردی می‌انجامد. در سنت‌های پیشین ما فردیت معنا نداشت. همه اعضای خانواده در یک اتاق جمع می‌شدند و در کنار هم بودند. جالب است که تعارضی در فیلم «مغول‌ها» وجود دارد. فیلم از نظر ساختار و فرم کاملاً مدرن و ساختارشکن است و در واقع همه قواعد کلاسیک را به هم می‌ریزد ولی از نظر مضمونی از چیزی دفاع می‌کند که در واقع سنت نایه‌می است و این تعارض جالبی است و امروز بیشتر به چشم می‌آید. شاید از این جهت بسیاری از افراد مدرن‌اندیش فکر کنند فیلم کاملاً مضمون ارتجاعی دارد. در این فیلم هیچ نماد مذهبی‌ای به مفهوم سنتی نمی‌بینید. اگر پرده‌دار می‌بینید هم بیشتر جنبه نمایشی آن برای کیمیای مطرح بوده است؛ چراکه پرده‌خوانی و پرده‌داری یکی از نخستین جلوه‌های نمایش میدانی در ایران بود.

زیر آسمان فیروزهای

جشنواره فیلم برلین ۲۰۲۱ مجازی شد

مهر: برلیناله که امید داشت بتواند در سال ۲۰۲۱ به صورت حضوری برگزار شود، به دنبال قرنطینه جدید شهر برلین برای شیوع کرونا، با تغییرات اساسی در جشنواره روبرو شده است. انتظار می‌رود جشنواره فیلم برلین همین روزها اعلام کند که دوره ۷۱ خود را عقب می‌اندازد و به صورت آنلاین برگزار می‌شود. تاریخ از پیش اعلام‌شده برای برلیناله ۲۰۲۱ از ۱۱ تا ۲۱ فوریه (۲۳ بهمن تا ۳ اسفند) است.

افزایش میزان ابتلا به کووید ۱۹ در هفته‌های اخیر موجب شده این حسد و گمان ایجاد شود که برلیناله مجبور می‌شود تاریخش را به تعویق بیندازد و درعین‌حال این دوره را مجازی برگزار کند.

منابع نزدیک به مسئولان جشنواره می‌گویند این جشنواره دو هفته به تعویق می‌افتد و اوایل مارس به صورت آنلاین برگزار می‌شود. بازار فیلم اروپا نیز که به صورت موزی برلیناله پیش می‌رود، انتظار می‌رود همین روند را دنبال کند.

بازار فیلم اروپا پیش‌تر اعلام کرده بود به صورت آنلاین برگزار می‌شود؛ ولی امیدوار است بتواند به‌نوعی حضور فیزیکی نیز داشته باشد و برخی از برنامه‌ها را به صورت فیزیکی برگزار کند.

این گفته اکنون بعید به نظر می‌رسد.

امید شده برلین قصد دارد الگوی جشنواره کن سه‌روزه امسال را که در ماه اکتبر برگزار شد، دنبال کند و به جای جشنواره عادی، بخش اصلی رقابتی را به صورت آنلاین برگزار کند و یک جشنواره کوچک نیز برای نمایش فیلم‌های برتر در تابستان شکل دهد. از این احتمال که جشنواره به ماه آوریل منتقل و به صورت فیزیکی برگزار شود، هم صحبت می‌شود؛ اما همه اینها به ناطمیانی درباره روند ابتلا به ویروس کرونا بستگی دارد و معلوم نیست قرنطینه جدید آلمان همین دلیل دولت که تأمین‌کننده بخش مهمی از هزینه‌های جشنواره است، با این تصمیم موافق نیست.

درهرحال آوریل برای شرکت‌کنندگان بین‌المللی نیز مناسب نیست و هنوز همه در حال دست‌وپنجه نرم‌کردن با کرونا هستند و همه اینها موجب می‌شود تا هفتادویکمین دوره برلیناله بیش از هر چیز یک رویداد اروپایی باشد. درعین‌حال عقب‌ترانداختن جشنواره نیز می‌تواند به جشنواره فیلم کن که باید به صورت عادی در ماه می (اردیبهشت) برگزار شود، تداخل پیدا کند؛ اما اگر زوثنی یا اوایل فیلم‌کننده بخش مهمی در هر حال صنعت فیلم ترجیح می‌دهد بتواند در سه ماه اول سال جدید و در اواسط بهار یا اوایل تابستان و در حد فاصل بین بازار فیلم آمریکا در نوامبر و بازار کن چه به صورت مجازی چه غیر آن، تحرکاتی داشته باشد.

بازیگر برنده اسکار برای سارا پولی جلوی دوربین می‌رود

● **مهر:** فرانسیس مک‌دورماند بازیگر برنده اسکار به‌عنوان تهیه‌کننده و بازیگر فیلمی به کارگردانی سارا پولی انتخاب شد.

فرانسیس مک دورماند در فیلم اقتباسی از رمان «زان حرف می‌زند» با سارا پولی همکاری می‌کند. «اوربون پیکچرز» و «پل بی» دیروز اعلام کردند که این پروژه را می‌سازند.

پولی این فیلم را بر مبنای فیلم‌نامه‌ای که خودش با اقتباس از رمان پرفروش میریام توز نوشته، می‌سازد. «زان حرف می‌زند» سال ۲۰۱۸ منتشر شد و درباره گروهی از زنان یک فرقه ایزوله مذهبی در یولیوی است که می‌خواهند ایمان‌شان را حفظ کنند. این کتاب در چندین فهرست از برترین‌های ۲۰۱۸ جای گرفت که بهترین‌های نیویورک‌تایمز و واشنگتن‌پست ازجمله آنها بودند.

مک‌دورماند بازیگر فیلم «سرزمین آواره‌ها» ساخته کلونی ژانو است که یکی از بخت‌های بزرگ جوایز امسال است. این اولین فیلمی است که جوایز اصلی هر دو جشنواره ونیز و تورنتو را دریافت کرده و جایزه بهترین فیلم، بهترین کارگردانی و فیلم‌برداری انجمن منتقدان فیلم بوستون را نیز از آن خود کرده است. این فیلم از نامزدهای بهترین فیلم جوایز کانگام ۲۰۲۱ است و دومران نیز نامزدی بهترین بازیگر زن را از این جوایز کسب کرده است. مک‌دورماند جایزه اسکار بهترین بازیگر زن را برای بازی در فیلم «فارگو» ساخته برادران کوئن و نیز «سه بیلبورد بیرون اینگ میزوری» ساخته مارتین مک‌دونا در کارنامه دارد. او تهیه‌کننده هم هست و جایزه امی را برای بهترین بازیگر زن در یک سریال کوتاه و نیز برای تهیه‌کنندگی سریال در کارنامه دارد.

سارا پولی کارگردانی «دور از او» را انجام داده و برای فیلم‌نامه اقتباسی آن نامزدی اسکار را در کارنامه دارد. او تهیه‌کننده و نویسنده سریال کوتاه «اسم مستعار، کریس» برای نتفلیکس با اقتباس از زمانی از مارگارت اتوود بوده است. سارا پولی کانادایی و بازیگر کودک سریال «داستان‌های جزیره» است.